

den schroom te overwinnen, die mij bevangt, nu ik in Uw achtbare rijen sta opgenomen te worden. In de toekomst zal de herinnering aan deze gulle ontvangst ongetwijfeld de vrijmoedigheid vergrooten, waarmee ik, in mijn onervarenheid, op Uw steun een beroep zal moeten doen. In het bijzonder zal ik meermalen Uw welwillendheid moeten inroepen, mijne Heeren Hoogleeraren van de Faculteit der letteren en wijsbegeerte, met wie ik uit den aard der zaak in nauwer contact zal komen. Maar wanneer ik afga op hetgeen ik reeds van Uw zijde mocht ondervinden, heb ik de gegronde hoop, dat ik me in Uw midden niet lang een vreemde zal gevoelen.

Hooggeachte Woltjer,

Dat ik in engeren zin Uw collega zal zijn, gevoel ik als een eer en tevens strekt het me tot geruststelling. Immers ik meen me niet te vergissen, wanneer ik aanneem, dat ik ook in mijn nieuwe functie op dezelfde vriendelijkheid van Uw zijde mag hopen, die ik van U als mijn leermeester en promotor ondervonden heb, zoodat ik van Uw veeljarige ervaring en rijp inzicht ook voor mijn werk zal mogen profiteeren. De terreinen van onzen arbeid worden gescheiden door een horizontale lijn, maar de verticale lijn van eenzelfde beschouwingswijze der klassieke philologie doorsnijdt haar en maakt tot een eenheid, wat gescheiden lijkt. Ik weet, dat, nu ik dit zoo zeg, Uw gedachten evenals de mijne teruggaan naar Uw en mijn leermeester, Uw hooggeschatten Vader, die meer dan een halve eeuw geleden bij zijn optreden als hoogleeraar teekende de summi philologi imago, het ideaal, dat Gij U steeds voor oogen gesteld hebt en dat ook ik, indien God mij daartoe de kracht geeft, hoop na te streven.

Waarde Wagenvoort,

Uw aanwezigheid aan deze plaats verheugt me bijzonder. Het is thans niet de gelegenheid om te spreken van een vriendschap, die in lief en leed het leven rijker maakte. Wel echter denk ik in dit uur dankbaar aan wat Gij in onzen omgang voor mij geweest zijt op het terrein der wetenschap, die ons beiden lief is. Ik weet, dat ik dien